

שבת בשבתו

כ"ד מנחם אב תשפ"ו \ גיליון 481

דְּבָרִים – רֵאָה הַפְטָרָה:

"עֲנִיָּה סֶעֱרָה לֹא נִזְכָּרָה"
שבת מברכין {ישעיה נ"ד}

לרפואה שלמה.

מיטלי בת עליזה
טליה אסתר בת אלינור
הרב אליהו רפאל בן סעדה
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
רבי יוסף בן עישה
רבי יצחק בן ימנה
רחלי בת חניה.

השבת אנו נקרא, שהתורה מצווה אותנו: "כִּי יִהְיֶה בְּךָ אֶבְיֹן מֵאַחַד אֶחֱיָךְ... כִּי פָתַח תִּפְתָּח אֶת יָדְךָ לוֹ וְהַעֲבַט תַּעֲבִיטֵנוּ דֵּי מַחֲסֵרוֹ אֲשֶׁר יִחְסֹר לוֹ". הרי שכל אדם מישראל מצווה לפתוח את ידו ולעזור לעני ולאביון, והתורה מבטיחה, כי בזכות מתן צדקה זו, יזכה הנותן לברכה בכל מעשה ידיו. רבותינו המשילו זאת במשל לאדם שאבד לו סכום כסף של מאה שקלים, והיה בצער, למחרת מצא שטר של מאתיים שקלים ושמח מאוד, אך עדיין הייתה בו הרגשת צער, כי אילו לא היה מאבד את המאה, הרי שעתה היו ברשותו שלוש מאות שקלים, לעומת זאת אדם שיש לו חלקת אדמה, והוא זורע בה תבואה בכל שנה ושנה, לימים בא לזרוע חיטים, והנה בשק של החיטים היה חור, ובדרך נפלו לו שבולי חיטה מיוחדים, הצטער על כך מאוד, אך בסוף החורף, ראה שבכל השביל שנפלו בו הזירעונים, צמחו וגדלו חיטים באיכות טובה מאד. הרי אז, ודאי הצטער החקלאי, מדוע לא היה חור גדול יותר בשק, ואז היו נופלים יותר שבולים, שהרי רב מאד הרווח מנפילה זו. כך בצדקה, כאשר אדם נותן צדקה מכספו הוא, הרי הוא חושב שהממון יצא ממנו, והוא "הפסיד", אך זו טעות, וטעות גדולה במהות הדברים. "עֲשֹׂר תַעֲשֹׂר", דרשו חז"ל, עשר בשביל שתתעשר. ואילו היה יודע האדם הנותן, איזו ברכה תמונה במעשיו, ואיזו ברכה תגיע אליו בזכות מה שנתן, היה מצטער מדוע לא נתן יותר. ומצווה לתת צדקה לכל יהודי הזקוק לה. וכשנדייק בפסוקים נמצא שמי שיכול לתת צדקה ואינו נותן, בנוסף לכך שהוא מבטל מצוות עשה, עובר גם על איסור, כפי שהתורה מדגישה: "לֹא תִאֲמַץ אֶת לִבְךָ וְלֹא תִקְפֹּץ אֶת יָדְךָ מֵאֶחֱיָךְ הָאֶבְיֹן". מצוות הצדקה אינה רשות אלא חובה שהתורה מטילה על כל יחיד ועל החברה בכללותה. ועניינה, לעזור ולתמוך בחולים וזקנים, יתומים ואלמנות, שאינם יכולים לקיים את עצמם. ועל ידי שאנו מתמודדים עם הקשיים שישנם בעולם, ומסייעים לסובלים ולמסכנים, אנו מתקנים את העולם ומקרבים את הגאולה, וכפי שאמרו חכמים: "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה, שנאמר (ישעיה נ"ו): 'כִּי־הָאֵלֹהִים יִשְׁמְרוּ מִשְׁפָּט וַיַּעֲשֵׂה צֶדֶק כִּי קָרוֹבָה יְשׁוּעָתִי לְבֹא וַיִּצְדָּקְתִּי הִלְגָּלוֹת". על הדרך שקיימו גדולי ישראל את מצוות הצדקה נעמוד מן המעשה הבא: אלמנה אחת באה לפני הרב הקדוש רבי חיים מצאנז זצ"ל ובכתה לפניו שעולללה שואלים לחם וביתה ריק והיא חייבת כסף רב עבור עגלה מלאה תפוחים שקנתה כדי למכרם בדוכנה שבשוק. "ומה הבעיה?" - שאל הרב. "לדאבון ליבי אנשים הוציאו עליהם לעז שהם חמוצים ורקובים ואינני יכולה למכרם" - יבבה האלמנה המסכנה... נרעש הרבי וקם ממקומו, עזב את קהל חסידיו והלך אל השוק, נעמד מאחורי הדוכן של האישה והתחיל לקרוא כאחד הסוחרים: "קנו, אנשים, קנו תפוחים - תפוחים טובים ומתוקים!" האנשים נהרו מכל העברים ונאבקו זה בזה כדי לקנות תפוח מידיו של הרבי, לקחו ושילמו, לקחו ושילמו וכעבור כמה דקות לא נותר תפוח אחד - וביד הרבי היה צרור גדול של מעות. הושיט הרבי את הצרור לאלמנה הנדהמת ואמר: "רואה את, סתם חששת, התפוחים טובים היו, ראי - כולם נמכרו, ולא נשאר אפילו אחד..." סיפור נוסף ממחיש שכשרוצים לעזור תמיד ישנה דרך רק נדרש רצון אמיתי: איכר זקן ותשוש ביקש לחפור את אדמת הגן שלו להפוך אותה ולשתול בה תפוחי אדמה. גילו המופלג הביא למצב שהעבודה הייתה לו קשה מדי. הישועה הייתה אמורה לבוא מבנו היחיד, שיכול היה לעזור לו, אך זה ישב בכלא על שוד בנק. הזקן ישב וכתב לבנו מכתב בו סיפר לו על צרותיו ועל כמה שהוא חסר לו כעת. לא עבר זמן רב והוא קיבל תשובה מהבן: "אבא, תעשה לי טובה רק אל תחפור בגינה. הרי שם קברתי את הכסף!!!!..." לא עברו שעות מעטות ובשעה ארבע לפנות בוקר הופיעו שנים עשר שוטרים כשבידם אתי חפירה, הפכו את הגינה על פיה, חפרו ולא מצאו את הכסף. הזקן המבולבל כתב לבנו מכתב נוסף, סיפר לו מה שקרה ושאל אותו: "מה לעשות עכשיו?!" "שתול את תפוחי האדמה שלך, אבא", ענה לו הבן: "זה מה שיכולתי לעשות מאיפה שאני נמצא..." כולנו יכולים לעזור צריכים רק למצוא את הדרך..., אמן. שבת שלום ומבורך.

פתגם השבוע

"ניסיתי לשנות את העולם
ולא הצלחתי.
שיניתי את עצמי
והשתנה כל העולם"
{ר' ישראל מסלנט}

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	השבת	
20:47	20:09	18:55	ירושלים
20:45	20:12	19:12	תל אביב
20:48	20:12	19:06	חיפה
20:46	20:10	19:12	באר שבע
20:40	20:06	18:58	אילת

"לימוד התורה"

"אור החיים הקדוש"

"לימוד התורה - תענוג מופלא, ומי שלא לומד - מפסיד לעצמו"

"את הברכה אשר תשמעו, אל-מצות ה' אלהיכם, אשר אנכי מצוה אתכם, היום. והקללה, אם-לא תשמעו אל-מצות ה' אלהיכם, וסרתם מן-הדרך". {ראה י"א, כ"ו}

מפרש רבנו האור החיים הקדוש: את הפסוק 'את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' אלקיכם' שעצם הדבר שאדם זוכה לשמוע דברי תורה, זה הברכה בעצמה ואין צריך לברכות נוספות, וכל השאר זה רק בונוסים. והאדם צריך לא לצפות לשום שכר, ואדרבה האדם צריך לשלם לה' על התורה המתוקה שנתן לנו. ולהיפך, מי שלא שומע ולומד תורה, זה הקללה הכי גדולה שיכולה להיות עבור האדם, כי הוא מפסיד תענוג עולמי ומפסיד את חיות נפשו. ואין צורך לקלל אותו, כי הוא מקלל את עצמו. ובלשון קדשו של רבנו: "**השמיעה בתורה הוא תענוג מופלא ומחיה הנפש**", כאומרו 'שמעו ותחי נפשכם, והמרגיש בטעם התורה תשיחנו נפשו, כי עליו לשלם גמול טוב לנותן מתנה טובה מופלאה, ואין צריך לומר שאין לתבוע שכר עליה'. ובפרשת ואתחנן לאחר שכותב רבנו על שכר המצוות שה' יתברך נתן לנו, כותב רבנו וזה לשון קדשו: 'והגם שכפי האמת, עלינו לשלם שכר לאלוקינו בה', שהטעימנו עריבות נעימות ומתיקות אהבתו בלבנו, מתוקים וערבים לאין תכלית, אלא שיטול האדם שכר על התעצמותו עד שהשיג טעם בחיים'. עד כאן לשון קדשו. כלומר: **אחרי שהאדם זכה להשיג את טעם התורה והמצוות, לא מגיע לו שכר, כי זה השכר והתענוג הגדול עלי אדמות, והשכר שהאדם מקבל הוא על ההתמודדות והיגיעה עד שהגיע לטעם המתוק.**

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א - יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

זוגיות בפרשת השבוע

ישנן מידות המוגדרות 'רעות', ויש להיפך. אבל למעשה לימדנו חז"ל שאין מידות רעות או טובות **בעצם**, אלא השימוש בהן קובע את החיובי או השלילי. ובכל זאת לא מצאנו שחכמינו ישבחו את המידות המוכרות לנו כ'רעות'. והנה בגמרא, רבי אליעזר היה אומר: **משבח אני את העצלנים**, שאין יוצאים מבתיהן ברגל (בחג הסוכות)! וראיה לדבריו מביא את הפסוק מפרשתנו בעניין החג: ... וְשִׁמְחָה אֵתָּה וּבֵיתְךָ! אבל, האמנם לשם שמחת החג עם המשפחה, צריכים להיות 'עצלנים'? ועוד, **לשבח את העצלנים!** תשובה לכך מצאנו בדברי רבי ברוך אפשטיין זצ"ל, בספרו "תורה תמימה", שמי שמטבעו זריז ואוהב לצאת לענייניו בכל יום, ייתכן שלא יהי כף כל כך להיות 'כלוא' בביתו במשך החג, אבל העצלן, בהיותו עצלן **בטבעו** שזה דבר **שלילי בהחלט**, וגם ככה לא רגיל לצאת ולבוא הרבה, יהיה לו נעים יותר לחיות בתוך ביתו ובחיק משפחתו, ולקיים בכך את מצוות שמחת יום-טוב **כמאמרה**. ההרגל של יציאות החוצה לא מפריע לו... והוא נמצא ומצוי עם אשתו ומשפחתו ברוב ככל **קמי וּשְׁעוֹת הַחֵג**. כסימוכין לכך, מביא הרב את דברי הגמרא ממקום אחר, שאמרו חז"ל יש זריז ונשכר ויש זריז ונפסד. ולהיפך יש עצלן (שִׁפְלָה) ונשכר ויש עצלן ונפסד! כלומר לא בדיוק משבחים את העצלנות... אבל מדגישים שיש מצבים שבהם העצלן נשכר ומרוויח בעצלותו, כנ"ל. ואם כן ניתן בהחלט לומר שבימי החג או הזדמנויות משפחתיות, יש להניח את כל השיקולים ועיסוקים בצד, ולהתמסר לחיק המשפחה, כהגדרת הרב זצ"ל. בחיק משפחה תקינה, אין מקום למשפטים וטענות כמו "אני לא מסוגל" או "אני לא יכולה". להיפך, יש ליישם ולאמץ מידת העצלנות ולהישאר קרוב ככל שניתן. ואם בשמחת החג עסקינן, יש להדגיש היבט נוסף מפסוק הנ"ל וְשִׁמְחָה אֵתָּה וּבֵיתְךָ - וביתו זו אשתו, אמרו חז"ל. ופירושו, אי אפשר לאדם לשמוח שמחה אמיתי כאשר הוא יחידי בלא אשה. כמו שאמרו חז"ל במקומות אחרים. ואמנם, אין האשה חייבת בשמחת החג כמו האיש, משום שזוהי מצוות עשה שהזמן גרמא... אבל דווקא כאן מתגלה היופי והזוהר הפנימי של הבית היהודי, בכך שהיא מחייבת את עצמה בשמחה כדי לסייע **לבעלה ומשפחתה** לְחַוֹּת את שמחת החג! ואכן אין השמחה מושלמת, אלא כאשר יש **פְּימָה וְדוּאָלְיוֹת** בין בני הזוג. ואם עד כה למדנו שיש לשמח את הבית והמשפחה בכל מיני קניות המותאמות לכל אחד, ניתן לצרף גם, שיש לאדם לסגל לעצמו התנהגויות וְהֶרְגָּלִים שגורמים לשמחה במשפחה. **בהצלחה.**

הלכות - ילקוט יוסף

הלכות הזכרת טל ומטר

לרפואה שלמה . אמן.
קסם לאה היה בת אלה
ולחצלת אשר בן
יהודית מלכה וב"ב.

בימים אלה. וכן בהזכרה לא יאמרו "משיב הרוח ומוריד הגשם", אלא מוריד הטל, כיון שהגשמים סימן קללה להם באותו זמן.

במדינות שהאקלים ומזג האוויר שלהם הוא להיפך מהאקלים ומזג האוויר שלנו, שהחורף שלהם הוא מפסח עד סוכות, והקיץ שלהם הוא מסוכות ועד פסח, כגון ברזיל ואוסטרליה, י"א שלא ישאלו טל ומטר בברכת השנים כלל, לא בקיץ ולא בחורף שלהם, אלא שבימות הגשמים שלהם דהיינו בין פסח לסוכות ישאלו טל ומטר בשומע תפלה, ובהזכרה לעולם יאמרו מוריד הטל. והש"צ אף הוא ישאל טל ומטר ב"שומע תפלה" בימות הגשמים שלהם. ולדינא נראה, שבזמן הזה שהגשמים להם היא סימן ברכה, יש להם לשאול טל ומטר בברך עלינו החל מיום ששים לתקופה, עד ערב פסח, כמנהג אחינו שבחו"ל. ורק לענין הזכרת הגשם נראה שעדיף להמשיך במנהגם הקודם להזכיר מוריד הטל.

המתפלל ורצה לשאול צרכיו בברכות האמצעיות, רשאי להוסיף מעין אותה ברכה. כיצד, אם היה לו חולה, מבקש עליו רחמים ברפאנו. וכן אם צריך לפרנסה, יבקש בברכת השנים, וכן אם היה לו קרוב משפחה או חבר שאינו הולך בדרך התורה, יבקש מהקב"ה בברכת השיבנו אבינו לתורתך, שיערה עליו רוח ממרום ויחזירו בתשובה שלימה. וכשמוסיף יתחיל בברכה שבתפלה ואחר כך יוסיף. ואם שכח ולא הוסיף מעין הברכה, יכול לשאול צרכיו בשומע תפלה, קודם "כי אתה שומע תפלת כל פה". וממדת חסידות נכון לבקש צרכיו רק בברכת שומע תפלה. ולכתחלה לא ישאל יחיד את צרכיו אלא בלשון הקודש, ורק אם אינו יודע לבקש בלשון הקודש, יכול לבקש בכל לשון שירצה.

בשבעה בחשון כמנהג המקום שנמצא שם, וכשיחזור לחוץ לארץ יפסיק מלשאל טל ומטר עד ששים לתקופה. וטוב שימשיך שאלת טל ומטר בשומע תפלה.

החל ממוצאי יו"ט הראשון של פסח, אומרים "ברכנו" במקום "ברך עלינו", עד ליל שבעה בחשון. ומי שטעה בימות החמה ואמר "ברך עלינו" ושאל טל ומטר, אם נזכר באמצע הברכה חוזר לראש הברכה, ואם נזכר אחר שאמר ברוך אתה ה' קודם שיסיים מברך השנים, אומר למדני חוקיך, ויחזור לראש הברכה, ואם לא נזכר עד שסיים מברך השנים, או שלא נזכר אלא בברכות שלאחר מכן, חוזר ל"ברכנו", וממשיך ברכות התפלה על הסדר. ואם לא נזכר עד שאמר פסוק יהיו לרצון, חוזר לראש התפלה. לפיכך יחידים הצריכים לגשמים מפסח ועד סוכות, אינם רשאים להזכיר מוריד הגשם, או לשאול טל ומטר בברכת השנים, אלא באמצע שמע קולינו ישאלו טל ומטר, כדין כל יחיד ששואל צרכיו בשומע תפלה. וכן הדין בעיר מסויימת שצריכה גשמים בין פסח לסוכות, אפילו היא גדולה כנינוה, או אפילו מדינה שלמה, או ארץ אחת כולה, כגון ארץ אשכנז בכללה, או ארץ ספרד בכללה, הרי הם כיחידים לענין זה, ושואלים טל ומטר בשומע תפלה. ומכל מקום יחיד שטעה בתפלתו במקומות אלה ושאל טל ומטר בברכת השנים, אין צריך לחזור ולהתפלל, אלא בתורת תנאי של נדבה. אבל אם טעה בהזכרה ואמר "מוריד הגשם" בין פסח לסוכות, אפילו במקומות הצריכים לגשמים צריך לחזור ולהתפלל.

במקומות שבין סוכות לפסח הם ימות החמה שלהם, והגשמים מזיקים לתבואה ולחקלאות, או לבריאות בני אדם, אין להם לשאול טל ומטר כלל

מי שרגיל להאריך קצת בתפלתו, ולפעמים בגלל כך אינו משיג לענות קדושה עם הצבור, והוא מעדות המזרח, אינו רשאי לקצר ולשנות הנוסח של ברכ עלינו, לומר הברכה כנוסח בני אשכנז, כדי שיספיק להגיע לקדושה, אלא יתפלל כנוסח המקובל שלנו, וכמנהג אבותיו.

בן ארץ ישראל שיצא לחוץ לארץ קודם שבעה בחשון, יש אומרים שאם היה דעתו לחזור בתקופת שאלת הגשמים, או אפילו שאין דעתו לחזור בתקופה זו אלא שהשאיר אשה ובנים בארץ ישראל, שואל טל ומטר בשבעה בחשון כבני ארץ ישראל. ואם לאו לא ישאל אלא עד ששים לתקופה כבני חוץ לארץ. ויש חולקים וסוברים שלעולם הולך אחר המקום שנמצא שם, ולכן אינו שואל אלא בליל ששים לתקופה כבני חוץ לארץ. ולענין הלכה נראה שאם דעתו לחזור לארץ ישראל בתקופת הגשמים או אפילו במשך השנה, או שהשאיר אשה ובנים בארץ ישראל, ישאל טל ומטר בשומע תפלה.

בן ארץ ישראל שהתחיל לשאול טל ומטר בשבעה בחשון כדינו, ואחר כך יצא לחוץ לארץ על מנת לחזור במשך השנה, ימשיך לומר טל ומטר בברכת השנים גם בהיותו שם, אף על פי שהוא קודם ששים יום לתקופה. ורק כשהוא עובר לפני התיבה כשליח צבור, יאמר "ברכנו", ובברכת שומע תפלה, קודם "כי אתה שומע תפלת כל פה", יאמר בלחש "ותן טל ומטר לברכה". ואם עקר דירתו עם משפחתו להתגורר בחוץ לארץ, יפסיק מלשאל טל ומטר מיד כשיגיע למחוז חפצו בחוץ לארץ.

תייר שבא לבקר בארץ ישראל בימים אלה, ודעתו לחזור לחוץ לארץ לעירו ולשער מקומו, בקרב ימים, צריך לשאול טל ומטר בברכת השנים

הגאון הרב יהודה משה פתיה זצוק"ל

הרב יהודה משה פתיה נולד בב' בשבט ה'תרי"ט בבגדד ונודע עוד בצעירותו כתלמיד חכם ומקובל מובהק. בצעירותו למד בכמה ישיבות, ובהן גם בית המדרש הנודע לרבנים "בית זילכה", שבו למדו ולימדו באותן שנים גדולי החכמים של העדה הלבבית. כשהיה בן 23 החליט להקדיש את חייו ללימוד תורת הנסתר ולעיסוק בה, ועד מהרה הוכר כחכם ומקובל שבכוח לימודו ותפילתו ביכולתו לרפא חולים, לגרש שדים ולהביא להגשמת משאלותיהם של ההמונים, שהחלו לצבוא על דלתותיו בכל שעות היום והלילה. הרב המקובל חכם יהודה פתיה, שבית הכנסת "מנחת יהודה" בשכונת מחנה יהודה נושא את שמו, בהיותו בגיל 17 נתבקש לעבור לפני התיבה בבית מדרשו של ר' עבדאללה סומך, לאחר שאחד הנוכחים טען כי צעיר שלא נתמלא זקנו לא ממנים כש"צ קס ר' עבדאללה סומך ממקומו ובתגובה סמך את ר' יהודה כרב ומורה הוראה. עלה לארץ מבגדד שלוש פעמים. בפעם הראשונה היה זה בשנת 1905, ובשהותו הקצרה בירושלים בגיל 25 הספיק להוציא לאור את ספרו הכמוס עד אז, "יין הרקח", המהווה ביאור לשניים מחלקי הזוהר החשובים ביותר – האידרא רבה והאידרא זוטא. בתחילה, כך מסופר, סירב הרב המקובל לפרסם ברבים את ספרו, ורק מששמע מפי מקובלים אחרים כי רבי שמעון בר יוחאי עצמו מחכה אף הוא בשמים להופעתו – שוכנע להוציא את הדברים אל האור. אלא שלמרות רצונו לא הצליח הרב פתיה להשתקע בארץ. כך החליט לחזור לבגדד, ובה נשאר עד שנת 1923. באותה שנה שם את פעמיו בשנית לירושלים. לאחר זמן קצר מצא עצמו חוזר פעם נוספת על עקבותיו, וזאת הפעם נותר בבגדד עד שנת 1934. רק בניסיונו השלישי לעלות ארצה צלח הדבר בידו, ובירושלים התגורר עד פטירתו כ"ז באב ה'תש"ב, 10 באוגוסט 1942 בגיל 83. הרב פתיה הפך לאחד המקובלים הנודעים והאהובים ביותר על כלל הציבור הירושלמי, וסיפורי המופת המסופרים מדור לדור על גדלותו, על אופיו ועל יכולותיו המיסטיות סובבים בעיקרם סביב בית הכנסת הנושא כיום את שמו. סיפור – סיכולה של גזירה בירושלים פעלו בראשית המאה העשרים עשרות חכמים מקובלים, וחלקם נודעו אף הם בציבור והפכו למוקדי עלייה לרגל ליהודים בני כל העדות. הנודע שבהם היה הרב חיים שאול דוויד הכהן (השד"ה), ראש ישיבת "רחובות הנהר", שפעלה עשרות שנים בשכונת הבוכרים. ואולם משעה שעלה לירושלים "הארי מבבל", כפי שכינו חלק מן המקובלים את הרב יהודה פתיה, פקד את ביתו הקטן שבשכונת מחנה יהודה זרם כמעט בלתי פוסק של תלמידים, חכמים ויהודים מן השורה, שביקשו לזכות ולו במעט מן האור שהפיצה דמותו הקטנה. זכו באותן שנים גם לקמעות מעשה ידיו,

ותוך כך המשיכו להיקשר לדמותו סיפורים פלאיים ששיקפו את ההערצה שחשו כלפיו כל יושבי העיר. ואולם, מה ששבה את דמיונם של רבים, מעבר לכוחותיהם המופלאים של הקמעות שחילק – אשר אחדים מהם ניתן למצוא עד היום בבתי כנסת שונים בירושלים – היה התגייסותו המיוחדת לעצירת התקדמותם של הכוחות הנאציים, שכבשו בסערה את מדבריות צפון אפריקה והתקדמו כמעט ללא הפרעה לכיוון ארץ-ישראל. פעולה מיסטית זו זכתה לתיאורים חוזרים ונשנים. כך למשל תיאר את הדברים הרב הסופר חיים סבתו: "הם עשו זאת בעצת הארי שבחבורה, הצדיק הבגדדי המלומד בנסים הרב פתיה, שאחרי שאלת חלום ציווה לכל אחד מן החבורה ללכת למקום אחר להתפלל". הרב יהודה פתיה ארגן באותה העת קבוצות של מקובלים שיתפללו בקברי צדיקים בכל רחבי הארץ, נשא תפילות בנוסח מיוחד בירושלים, שבהן השתתף מלבדו גם קובץ מקובלים קשישים, ואפילו שכר כלי טיס שאמור היה להקיף את ארץ-ישראל כמה פעמים, תוך שהוא עצמו מתפלל כל העת לשמירת הארץ מן המזיקים. בסופו של דבר, כידוע, נהדף צבאו של רומל בפני הצבא הבריטי ביולי 1942, בקרב אל עלמין הראשון, וכל זאת חודשים אחדים לפני פטירתו של הרב יהודה פתיה, שהוחזק בעיני רבים כמי שבתפילתו סיכל את רוע הגזירה. בז' שבט ה'תרצ"ז חלה ואושפז בבית הרפואה "שערי צדק", לאחר שמצבו הלך והחמיר הלך תלמידו, רבי סלמאן מוצפי, לקברה של רחל אמנו על מנת להתפלל לרפואתו ולאחר תחנונים רבים הרגיש כי לא נפתחו שערי רחמים לתפילתו. ערך ייחודים ואמר כי הוא מעניק מרצונו במתנה גמורה 5 שנים משנות חייו למורו ורבו. בשובו לבית הרפואה נוכח כי ר' יהודה פתיה פקח את עיניו ובכ"ז שבט הבריא ושב לביתו. בדיוק 5 שנים ו- 6 חודשים לאחר מכן ביום שני, כ"ז באב, שנת ה'תש"ב השיב חכם יהודה את נשמתו ליוצרה.

בחלקה הלבבית בבית הקברות בהר הזיתים.

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556